

KAD TE HOĆE, ONDA TE BAŠ HOĆE

Naš narod kaže da postoje i oni dani kada ne treba ama baš ništa da se radi, jer čega god da se čovek lati ono ne izađe na dobro. Recimo da je do sličnog zaključka došao i jedan moj polaznik. Naime u nepunih 5 minuta desilo se sledeće:

-Radimo mi na času delove odeće, i tako sam ja zamolila jednog od polaznika da mi sa spajdergrama na tabli izdvoji samo delove ženske garderobe i on je počeo: „ Ok, dress, skirt...hmm...joj šta je ovo... tights (pri tome izgovara /tits/)“. Ja sam se nasmejala, a on me je zbunjeno pitao: „A šta su to tights?“, pri čemu je ponovio izgovor /tits/.

Naslućujete već šta se dalje zbilo-svi se smeju, a on polako crveni.

-Nakon minut ili dva, zamolila sam istog đaka da rečenicu I brush my teeth every day preformuliše tako što će je započeti zamenicom she , što je on i učinio na sledeći način: She brushes my teeth every day. Pogledala sam ga začuđeno, a on me je upitao: „A bilo bi bolje da danas nisam ni dolazio na engleski, zar ne?“. Nasmejala sam se i rekla mu: „Hvala Vam što se danas niste uspavali!“

Anegdota sa časa prof. Doloris Bešić

BRANKO IMA DEČKA

Vežbamo HAVE GOT i polaznici se u parovima međusobno ispituju:

„Have you got a car, a camera,....?“

Zatim treba da kažu šta sve njihov par ima, odnosno nema.

„Branko has got a garden, a secretary....“, govori Nebojša.

„A girlfriend“, pomažem mu.

„Zašto mora da ima samo GIRLFRIEND? Može da ima i BOYFRIEND. Branko has got a boyfriend.“,buni se Nebojša pritom misleći da BOYFRIEND znači i drug, a GIRLFRIEND drugarica.

Branko, već pomalo nervozan:“Nemam BOYFRIEND! I have got a girlfriend!“

Nebojša ne sluša Branka koji protestuje i nastavlja:“Branko has got a boyfriend, a secretary....“

Branko, sav crven u licu, dok mu šake padaju na sto uz tresak:

“Ama čoveče, nemam momka! Imam devojkju!“

Nebojša tek sada shvata šta je uradio: „Aaaaa....“

Anegdota sa časa prof. Jelene Spasojević

CRNOGORAC KOJI VOLI DA JEDE KINEZE

Na elementarnom kursu obrađujemo petu lekciju,tačnije tekst-You are what you eat.

Polaznik Nikola (inače iz Crne Gore) čita i prevodi deo koji glasi : On Saturday evenings we usually go to a restaurant for a dinner at about eight o'clock. We both like Chinese and Italian food.

Nikola: “ E dobro učiteljice (tako me je oslovljavao), ajd ovu prvu rečenicu još i znam da prevedem-Subotom uveče obično idu u restoran na večeru oko osam sati-ali ova druga mi

nikako nije jasna, šta im je ovo Chinese?”,pita Nikola.

Ja pokušavam da mu pomognem i pitam ga: “Pa jel znate sta je China (inače,izgovara se kao jedan mesni proizvod)?”

Na to odgovara Nikola:”A da, sad znam da prevedem-Mi oboje volimo čajnu kobasicu i Italijansku hranu”.

Inače, ovo je izgovorio pravim crnogorskim akcentom, pa je sve to izazvalo smeh cele učionice, a Nikola je do kraja kursa imao nadimak...pogodite sami koji...

Anegdota sa časa prof. Ivane Dopuđe

KOLIBARKA

Na elementarnom kursu obrađujemo šestu lekciju. Zoran počinje da čita tekst. Prva rečenica glasi: Monica is a chalet girl.

Nakon čitanja, Zoran me pita šta znači chalet i ja mu odgovaram da je to planinska koliba, pa on posle dužeg razmišljanja ovu rečenicu prevodi na sledeći način: Monika je kolibarka.

Svi u učionici smo se slatko nasmejali ovom njegovom rešenju, a od tada uvek polaznicima spomenem ovu anekdotu kada dođemo do šeste lekcije i svaki put se zajedno smejemo tome...

Anegdota sa časa prof. Ivane Dopuđe

LJUBAZNI GLAGOLI

U toku časa objašnjavala sam modalne glagole. Svi su bili veoma fokusirani, a ja sam se baš trudila da im objasnim upotrebu modalnih glagola u engleskom jeziku:

„Znate, modalni glagoli služe da se iskaže ljubaznost. Modalni glagoli su veoma ljubazni.“, napravila sam lapsus i počela da se sejem zajedno sa celom grupom.

Bilo je veoma zanimljivo i to sad stalno ponavljam grupama kadda radimo modalne glagole i nećete da verujete: nikada ih više ne zaboravljaju.

Anegdota sa časa prof. Milice Nikolić

OPASNI PREVODI

Kod prevoda teksta iz 14. Lekcije „Lucky break“ jedna učenica je prevela kao „srećan prelom“, a još jedan učenik kao „srećan razvod“, odnosno „srećan raskid“.

Izgovor reči BEACH je najčešći kao /bič/ što u žargonskom prevodu predstavlja jednu veoma ružnu reč, a ne kako bi trebalo /bi:č/-plaža, pa je samim tim i značenje često „izvrnuto“. Desilo se da je polaznik zastao kod te reči jer mu se nije „uklapala u kontekst“.

Prof. Biljana Radivojević

CRNOGORSKI ENGLESKI

Radojica je individualno pohađao nastavu od Beginner kursa, preko elementarnog do K1, što znači da je aktivno već 12 nedelja pohađao nastavu bez prestanka.

Poslednje nedelje, na K1 kursu, počeo je da se raspituje o narednom kursu:

„A sledeći kurs je S1?“

„Da, jeste. Srednji 1.“

„To mu dođe onaj INTERMEDIJE?!“

[Anegdota sa časa prof. Tamare Radenković](#)

THE ŽIKA

Tokom elementarnog kursa polaznik Žika se dosta mučio sa čitanjem, a i pored toga je odbijao da savlada naša pravila za čitanje, govoreći da mu „nisu potrebna“.

Čitao je bukvalno kao što piše i tokom treće nedelje kursa tako da su ga ostali polaznici prozvali THE ŽIKA i tako je ostalo do kraja.

[Anegdota sa časa prof. Tanje Prokić](#)

MOŽE DA ZATREBA

Elementarni kurs, sa polaznicima radim lekciju "My family". Vežbamo konverzaciju na tu temu i svaki polaznik priča o svojoj porodici, roditeljima, braći, sestrama, snahama i zetovima.

Na pitanje upućeno jednoj polaznici, da li joj je sestra udata i kako joj se zove suprug, ona odgovara:

„Yes, she is married. But I don't know his name!“

Na moje zaprepašćeno pitanje: „Kako je to moguće?“, ona odgovara:

„I hate him, he is....kako se kaže kreten na engleskom?!“

A onda su sve ostale polaznice, u čisto ženskoj grupi, zapisale tu reč na engleskom...u slučaju da zatreba.

[Anegdota sa časa prof. Mione Todorović](#)

USPAVAO SE

U grupi od 9 odraslih polaznika na elementarnom kursu, jedan dečko, student prve godine DIF-a, stalno je kasnio na čas u 17.30. Ne samo to već je uvek nalazio nove i neobične izgovore za kašnjenja: „Gužva je u prevozu“, „Sreo sam druga tu ispred škole, pa se zaneli u priči..“,

„ Zaboravio sam domaći, pa sam se vraćao kući..“ „ Majka me pozvala baš kad sam krenuo u školu, a nismo se dugo čuli..“

Konačno posle više mojih opomena da ometa nastavu, predavanje koje je u toku i da nema više opravdanja, Saša se smirio i počeo da dolazi –u zadnji minut!

Ipak, Saša ne bi bio Saša da ponovo nije zakasnio. Pola sata po početku nastave, u šest sati uveče, pokunjeno se pojavio na vratima i pitao da li sme da uđe!

„ Može, pod uslovom da je ovo poslednji put i da je tvoj izgovor jako dobar!“-odgovorila sam.

Mrtav ozbiljan, sa dubokim uzdahom izjavio je Saša: „ Profesrice, ja sam se uspavao!“

Ne treba ni reći da smo se jedva pribrali od smeha posle pet minuta, i da su neki iz grupe brisali suze!

„Ali Saša u šest popodne si se uspavao???”

Sale se branio: „Ma, znate li Vi kada sam ja legao?? U dva popodne danas! Gledao sam NBI prenos cele noći, meni to treba za fakultet, a Vi tako..!” Ali je ta njegova odbrana izazvala još veći haos!

[Anegdota sa časa prof. Danijele Bojanić](#)

I TI ĆEŠ KUME-AL' SAMO SUTRA

Pri samom kraju jednog od mojih elementarnih kurseva, kao što to uvek biva, na svakih pet minuta iz naše učionice orio se smeh.

U susednoj učionici pak, počeo je prvi čas elementarnog kursa, a profesorica je bila imenjakinja Danijela. Kako su se tek upoznali i krenuli, bilo je puno rada, a malo predaha. Naš smeh je za njih bio kao mamac: “Šta oni tamo rade- što se oni smeju, a mi ne?”- pitao je jedan stariji polaznik kod Danijele. Na kraju časa, pošto smo učionica do učionice, Danijela je otvorila vrata i rekla: “Moji đaci pitaju kada će i oni da se smeju tako?”

Pre nego što sam stigla da odgovorim, Nikola iz moje grupe je stao na vrata, potapkao Danijelu po ramenu i izvalio biser godine: “Ništa se ne sekiraj kume, i ti ćeš ovo isto, al' samo sutra!” (Maratonci trče počasni krug). Kanonada smeha se prolomila iz Danijeline grupe, a “biser” se danima zarazno pričavao po hodnicima škole i dalje...

AVION SLEĆE-ODLUČITE SE

Na biznis konverzionom kursu, obrađujemo dijalog u avionu: poručivanje hrane. Što u parovima, što uz moju pomoć, stigli smo do Petra, tvrdokornog neženje og 47 godina, koji je sve radio polako, pažljivo i detaljno. Rekla sam mu da sluša druge i da se spremi, da ne usporavamo. Svi su učestvovali i dođe red na Petra. Ja sam stjuardesa British Airways-a, a on putnik biznis klase.

“A što nismo u JAT-ovom avionu?” –pita on.

“Baš zato da ne koristite srpski sa stjuardesom!”- odgovaram ja i naravno smeh...

“O.K. I want...I want...”- kaže on.

“I would like- pokazujem rukom - anything”-pomažem ja. (Želeo bih... pa ..bilo šta)

“O.K. I would like anything!”- ko iz topa ponavlja on i ponovo smeh..

“Would you like a menu?” pomažem ja. (a menu se čita približno kao ejmenju).

“Yes, I would like a menu and a Coke, please!” – poručuje on i svi vrište od smeha. (Da hoću meni i Koka-kolu- kao da je meni neko jelo).

“Pero, brzo izaberite bilo šta sa menija, jer avion upravo sleće!!!” (kraj je časa) i naravno opet smeh!

UPROŠĆAVANJE MATERIJE

Komparacija prideva, 11 lekcija. Kasno je uveče i svi su umorni došli s posla, a poređenje prideva im nije baš interesantno. Poredeći srpski i engleski na dve polovine table, paralelno pokazujem nastavke za komparaciju:

“Dakle u srpskom jeziku dodajemo prefiks –naj- u superlativu, a u engleskom suprotno, dodajemo sufiks –est- na kraju i član –the- ispred prideva.”

„Imam ja jedno pitanje- šta je prefiks, šta je sufiks?“- odmah će Miloslav iz zadnje klupe.

„ Pa to su nastavci- prefiks je pre nečega, a sufiks iza nečega.“ –objašnjavam ja.

„ Je'l može to prostije, boli me glava od terminologije?!- opet će Miloslav.

„ Evo, ovako...- uzdišem ja - da bi nešto bilo naj, naj, naj: srpskom pridevu stavimo taj nastavak ispred, a engleskom pridevu stavimo nastavak otpozadiiii...“ podvlačim ja i stajem u momentu, jer su svi plakali od smeha, a Miloslav je bio u elementu:

„ Znači, pišemo: da bi nešto bilo naj, naj ,naj na engleskom, treba da mu stavimo nešto otpozadi.. “ –doliva ulje na vatru on...

„ Pa, može se reći i sa zadnje strane... ma, razumete Vi!!! Na kraju reči-prosto! A sad Vas ne boli glava?!!- crvena do ušiju protestujem ja, ali ko više sluša...

SENDVIČ

Na trećem času elementarnog kursa obrađujemo sintaksu proste i proste proširene rečenice.

“ U engleskom jeziku mora da stoji subjekat, uvek na početku rečenice, zatim glagol ili predikat, potom i objekat, a priloške odredbe po želji: mesto, vreme ili način, a može i sva tri, samo malo drugačije...-navodim ja i polako pišem šemu rečenice.

“ Kako to mislite- po želji? Je'l mora ili ne mora?- pita Milan, stariji polaznik.

“ Pa, zavisi da li želite da kažete ne samo KO vrši radnju-subjekat, i ŠTA se zbiva-predikat, i na KOME ili ČEMU se vrši radnja-objekat- već hoćete opširnije da navedete mesto GDE se vrši radnja, KADA se vrši – vreme i KAKO se vrši- način. Ova tri priloga nisu suštinska za značenje rečenice...Razumete- ajmo primer Milane”-uporna ja da objasnim..

“Razumem ja, ali ako ne mora- što da stavim priloge?!“-pita on- “Komplikujemo stvar...”

“Ali Milane, sa prilozima je rečenica potpunija, lepša, preciznija..To Vam je kao sendvič ...”- počinjem ja i crtam ogroman sendvič na tabli.

“Subjekat je hleb-donji deo, predikat je meso, objekat je gornji hleb. To su glavni delovi sendviča- odnosno naša rečenica. Je 'l to može da se jede- mislim, je'l to rečenica? Da, ali je suvo, zapada...A ako stavite dodatke: majonez, pavlaku, paradajz- odnosno priloge za mesto, vreme, način- onda je ukusnije i lepše..”- trijumfujem ja.

“ Da, ali se rečenica ne jede, pa bih ja samo ono osnovno, a kome treba, nek se sam posluži, nek me pita za detalje!”- izjavljuje Milan tvrdoglavo i tačka, dok se nije javio Strahinja, student iz prve klupe:

“Ja bih ako može manje ovih poređenja, jer sam gladan! Krči mi stomak, nisam stigao na ručak zbog časa! 'Ajmo dalje, molim Vas, da ne pojedem ovaj crtež na tabli i tablu i Milana!”

TUŽNA SUDBINA

Na kraju pred srednjeg kursa, domaći je bila tema “Moj život” sa ciljem upotrebe svih vremena

koje smo radili, da bi opisali prošlost, sadašnjost i budućnost, kroz bitne događaje svog života. Svima je bilo lakše da pišu o sebi, ali sam ja naglasila da mogu i da izmisle svašta, samo da ne škrtare na obimu: 250 reči minimum –inače ih vodim kod mene kući da peglaju i peru sudove za kaznu !!!

Iz te grupe od dve sestre bliznakinje iz Kruševca (jedna u gipsu-prepoznaje se), Sonje, Đorđa, Erine, jednog studenta iz Valjeva, Snežana- sekretarica u jednom privatnom preduzeću, uvek je navodila u konverzacijama ponešto istinito iz svog života!

Kada je Snežana poslednja počela da čita svoj esej, a retko ih je pisala, mi smo svi savili glave i rastužili se, jer kako je priča tekla Čarls Dikens je bio srećković u odnosu na njenu tragediju:

“Rodila se u siromašnoj porodici, u Sarajevu, jedva se prehranili; zatim izbio rat, pa su došli u Srbiju; tek što se ponovo skućili, izgori im kuća u Borči; otac od sekiracije šlogirao a majka umre od infarkta, pa je otac umro za njom; brat se potom oženio, dobio dve slatke devojčice, ali i brzo razveo; Sneža se zaljubila i verila, ali je dečko već bio bolestan od raka, pa je raskinuo vezu da je oslobodi, a ona saznala za njegovu bolest tek kada je umro. Ona sada radi u privatnoj firmi, kao sekretarica, magacioner i šta-sve-ne; u magacinu se pacovi šetaju po celi dan; plata joj kasni mesecima...Ipak se nada sreći i nečemu lepšem u životu...”

Tajac je vladao učionicom kad je završila. Svi su bili na ivici suza. Meni se nešto zaglavilo u grlu, gorko i teško, pa nikako da progovorim.

“Profesorice, je l' mi dobar rad?” –pita Sneža ozbiljna.

“Odličan je Snežo, bez greške, lep i dug, ali tužan. Izvini što sam te grdila za ostale domaće koje nisi donela. Nisam znala...”- počinjem ja.

“Ama, ljudi - šta Vam je ?”- smeje se ona, tek sada primećujući naša lica.

“Ja sam to sve izmislila zbog dužine! Eno, pogledajte tekst o dvojici braće iz knjige, Emanuel i Maksimilijan, samo sam malo promenila likove...”

Papirići, sveske i gumice poletele su ka njoj bez oklevanja...

“Snežooo-pa ti nisi normalna!!!”

AH, TA PRAVILA ZA ČITANJE

Na usmenom ispitu 2006 godine, devojčica od petnaestak godina je polagala završni usmeni ispit. Tekst je bio iz lektire za čitanje, književni odlomak Ser Konana Dojla. Zapeli smo kod polovine teksta:

“The ...the...”-počela je ona.

Rečenica je glasila: “The Duke (/dju:k/ -vojvoda) arrived yesterday and soon after he got off the carriage..”

“Hajdemo polako Milice...Kako sve čitamo slovo “u” u engleskom jeziku, kao /ju:/, kao /u/ kao /a/”- podstičem je ja.

“The duck / dak-patka/..”- kaže Milica i svi se smeškaju..

“Ne, nije /dak/ patka..već vojvoda...”- opet ja.

“The..the...Nemojte mi pomagati! Znam! The dick arrived yesterday...” – izjavi u jednom dahu.

Ja sam progutala osmeh, ali svi srednjoškolci iz grupe su zapali u histeričan smeh, onda se došaptavali sa starijim početnicima koji nisu znali šta to znači – a Milica je zatražila pauzu od 10 minuta!

BRUS VILIS I AJKULE

Na specijalnom kursu za turističke radnike, Miša koji je trebao da uskoro radi na preookeanskom brodu kao konobar u restoranu, stalno je tražio da vežbamo “prirodne” situacije koje nisu predviđene knjigom. Apsolutni početnik, a još mesec dana do putovanja. I stalno bi pitao : “ Profesrice, a kako bi rekli...”

Jednom prilikom vežbali smo diskretne sugestije klijentu u nezgodnim situacijama: prolivanje pića, prosipanje hrane, kada padne viljuška, ako klijent ispusti nešto na pod, itd...Puno smo se smejali i provežbali svakakve situacije, od urnebesnih do ozbiljnih.

U knjizi je bio još samo primer kada klijent jedući zelenu salatu zaglavi parče salate između prednjih zuba: šta reći i na koji način?

“ Znam! To sam video u filmu sa Brusom Vilisom, kad je bežeći od kriminalaca upao u restoran i pretvarao se da je kelner...” – poče Miša. Ustaje, uzima svesku kao salvetu koju stavlja preko ruke, prilazi i dubokim glasom kaže meni tj. klijentu:

“Excuse me, Sir...”- savija se prema meni, diskretno, na 10 cm od mog uva, po bontonu- “... but you have some shit in your teeth”- samouvereno i čak sa akcentom će on.

I dalje sa osmehom, očekujući pohvalu, gleda me Miša - dok ja grcam u suzama od smeha i šoka. Pitam ga:

“ Pobogu, Mišo - je l' Vi znate šta to znači?”

“ Ma, da! To znači- Izvinite, gospodine imate nešto između zuba!”- odgovara on spremno.

“ Gde ste to pročitali?” pitam ja smejući se a njemu ništa nije jasno.

“ Pa u prevodu tako piše”-kaže on zbunjeno. “ Imam film na CD-u! Kupio sam gomilu filmova da gledam i slušam kao što ste mi rekli ” Kad sam mu objasnila da to ne znači “nešto”, on mi odvraća:

“Ali oni to stalno upotrebljavaju- i to svuda! E, dobar je ovaj kurs- inače bi me bacili ajkulama da sam tako nešto lupio na brodu !” – kroz smeh će Miša.

AMA, JE L' ONI STVARNO JEDU OVO?

Na predrednjem kursu obrađujemo tekst sa uslovnim rečenicama i šta bi bilo kad bi osvojili putovanje u London: najbolji hotel, ekskluzivni restorani, upoznavanje sa čuvenim glumcima, limuzina za vožnju po gradu, diskoteke...

U restoranu smo i čitamo jelovnik koji je nesvakidašnji za naše pojmove: svinjetina sa sosom od jabuke, pačetina sa dinjom, hobotnica sa belim lukom i šparglom, škampi na žaru, puževi, pita sa ovčjim bubrezima, školjke, jastog, sorbeti, francuski kolači, sir na kraju!

Jedva nekako prevedemo sve specijalitete, pola jelovnika je na francuskom, i trebamo da poručimo jela, kad će moj đak Bojan radoznalo:

“ A da li oni stvarno jedu sve ovo ili to samo tako stoji u jelovniku? Meni je ovo grozno! Kako se kaže “bljak” na engleskom?!”

BOLNI PREGLEDI

Na predrednjem kursu radimo lekciju o zdravlju i na kraju test: “Koliko dugo ćete živeti?”.

Na svoje godine svako dodaje ili oduzima poene u zavisnosti od odgovora: da li pušite, pijete, sedite ili vežbate, da li u porodici ima naslednih bolesti, imate li višak kilograma, da li živite u

gradu ili na selu itd...

Svi su polaznici uradili domaći i čitamo rezultate. Samo Rade ima da pita:

“Profesorice, sve je u redu, ali ovaj deo nikako ne razumem. Žene jednom godišnje ako idu kod ginekologa- plus 7 poena, a ako ne idu minus 5. A muškarci, zašto da idu na ovaj pregled i dobiju 7 poena, a ako ne idu oduzmeš pet?”

“Koji pregled Rade?”-pitam ja.

“Pa, ovo pod 16- ako ne idu na ...- zastajkuje on crveneći-... analni pregled! Je l' to zbog raka debelog creva?”

U stanju blizu nesvestice od smeha svi pokušavamo da mu objasnimo da reč “annual” ne znači to što je on mislio, ali niko ne može da se pribere.

“Ali, Rade to znači godišnji pregled !”- jedva nekako izustih.

“Kako kad je godina “year”- što nije “yearly” nego mi tu izmišljaju svašta... Annual – godišnji, to ne bi pogodio ni Tesla...-gundža Rade, ali smeh ne jenjava...”

VAMPIR NA ČASU ENGLESKOG I DRUGE "NEZGODE"

Kad god radimo brojeve elementarci se jako zbunjuju. Sixteen, sixty sve mu dođe slično, ali to nije sve- nezgodne množine i skrivena značenja zadaju im teške muke.

Jednom tako, moja Milena čita domaći o svojoj porodici:

“My daughter is sixty years old, she has black eye and long, black hairs”. Svi klimaju glavom odobravajući svaku reč. “Odličan rad” kao neki konzilijum početnika potvrđuju oni.

Ja pišem na tabli i prevodim: “Moja ćerka ima 60 godina, ona ima modricu na oku i duge, crne dlake..” Urnebesni smeh se taman smiri, objasnim šta je šta i krenemo dalje...

Three- broj tri postaje /tri:/ odnosno drvo, pa na tabli crtam čiča-Gliša sa imenima i svakom crtam po čvorugu kad pogreši izgovor i umesto broja tri udari u drvo!

Trinaest i trideset su /trtin/ i /trti-tu/ ili /frtin/ i /frti-tu/ i taman pređemo na godine rođenja eto opet mukice:

“I was born in 1965.”- lepo piše u svesci, ali Milena čita : “Ja sam rođena 1865!”

“Milena, are you a vampire?”-pitam ja. (Da li ste Vi vampir?) Neki se smeškaju...

“Je l' izgledam ko vampir??!”- prevodi ona- Pa da, kad me mučite sa ovim brojevima celi čas, sva sam se preznojila i prebledela...”

A ŠTO BAŠ JAJE?

Na pred srednjem kursu objašnjavam izvođenje reči u engleskom jeziku i sve tvorbe od infinitiva glagola. Međutim Dragici, penzionerki koja je bivša kuvarica u penziji, nije jasno šta je infinitiv, a šta infinitivna osnova, i kako sad od glagola nastane i pridev i imenica, a to isto može biti i pridev. Sva je zbunjena, a kaže da to nije znala ni u srpskom jeziku...

Pokušavam na primeru jednog glagola:

“Evo recimo glagol “to frighten somebody”- uplašiti nekog. To je celi infinitiv- ako odbijemo ovo “to” dobijemo infinitivnu osnovu i sada od nje pravimo šta hoćemo: frighten–ing ili frighten–ed, a od njih i vremena dodavanjem pomoćnih glagola; zatim ispred imenice te forme postaju pridevi- glagolski pridev prošli ili sadašnji; a imamo ponekada glagolske imenice kao kod to fish-pecati, fishing-pecanje... I sve to postoji i u srpskom jeziku!”

“Joj, meni tek sada ništa nije jasno”- zapomaže Dragica.

Ja posežem za mojim “plastičnim” objašnjenjima. Pošto su svi polaznici žene u grupi, a Dragica kuvar, ja uzimam jaje kao primer:

“ Vidite, celo jaje to je infinitiv sa onim “to”; kad razbijemo jaje- otpadne “to” ili ljuska, i dobijemo “goli” infinitiv ili infinitivnu osnovu”- crtam jaja na tabli!

“ A ako ovo jaje stavimo u čorbu to je recimo prezent, ako ga stavimo u sladoled to je futur, ako ga ispržimo to je glagolska imenica; ako ga umutimo sa uljem i senfom-...

“Dobijemo majonez!”-dobacuje Gorica iz grupe u šali...

“Sve zavisi gde taj oblik stavimo, on menja funkciju, ponekad i značenje, ali osnova je ista- jaje je jaje! Da li je sada jasnije Dragice- imate li još koje pitanje, pa da krenemo na primere u knjizi”-pitam ja Dragicu.

“ A što baš jaje? Može li i brašno za primer, ono isto ide u svaki recept?” pita Dragica.

LAPSUS LINGVAE

Puno je termina koje polaznici i iz maternjeg srpskog jezika mešaju: prilog, pridev, predlog...Onda dođu infinitivi, prefiksi, komparativi, superlativi, objekti i apozicije, deminutivi...često je srpski nejasan, a ne engleski!

Jedna grupa, u kojoj su bila dva osnovca sa jedinicama iz engleskog, jedan penzioner i dve sestre, jedna student- a druga srednjoškolac, mi je uporno uveseljavala tmurne novembarske dane.

Osnovci Nenad i Uroš su imali problem sa srpskim jezikom iz kog su vukli dvojke na “staklenim” nogama, i kao šestaci- stvarno su me brinuli svojim neznanjem!

Dedica je sedeo u sredini kao neki sudija, a sestre do prozora. Sestre su bile sjajni đaci, ali su učile ruski i tako su svi bili negde na početku učenja...

Uroš je uvek brkao reči: “kitchen” i “chicken”, “he” i “she”, “show” i “slow”...

Najgore je bilo kod participa. Celog jednog časa je uporno izgovarao “parcitip”. Uporno sam pisala par-ti-cip da bi savladao grešku, ali nikako..

Kada je po stoti put na moje pitanje kako glasi Past tense, a kako particip nepravilnog glagola “to write” ponovo pogrešio i rekao:

“Parcitip je “written”...- sestre su ga po ko zna koji put ispravile slogujući: “ Par- ti-cip!!!”. Uroš se nasmejao i rekao:

“ Znam ja šta je to, a kako ja izgovaram- Vas dve ne brinite!”

“Ali, smeta nam –počinjemo i mi da grešimo zbog njega”- bune se one.

“Dobro-upadam ja-onda idemo jednu vežbu od dva minuta, a dobra je i za strane reči: svako će brzo da izgovori “particip”! Prvo sa leva na desno svi-i sve brže tako, pa sa desna na levo! Idemo!”.

Vežba je bila urnebesna...I sestre su grešile i nervirale se zbog brzine, samo je dedica uvek pobeđivao, jer je bio u sredini. U poslednjem nizu krenem ja od dedice u sredini, i na moj znak on se totalno zbuni, jer smo obično išli sa leve ili sa desne strane i dedica pogreši ono zarazno “parcitip”.

“Ostav-ponovo vojsko! Zadnji put!”- komandujem ja u šali...

Napadam prstom s leve strane- sve u redu, napadam sa desne takođe, i još jednom uperim prstom u dedicu, a on će svom brzinom i glasom: “Particip !”

Niko Vam ne može opisati taj smeh-to je bilo zacenjivanje! Otišli su kući svi zagrljeni, još uvek u

elementu–pokazujući prstom jedan na drugog!

Uglavnom, u sekretarijatu škole se toliko čuo naš smeh, da je jedan novi polaznik na upisu pitao:

“Jesam li ja na pravom mestu-ovo je škola jezika?!”. Sekretarica Minja koja je čula sve kroz vrata naše učionice mu je značajno odgovorila kroz smeh:

“Da, baš škola JEZIKA!”

KO JE PRAVIO OVE KNJIGE?

Ničega se ne plašim tako kao samoće. Verovatno sam zato profesor jezika-stalno sam okružena novim, interesantnim ljudima koje upoznam, naučim engleskom jeziku, postanemo prijatelji i zauvek ostanemo jedni drugima u sećanju!

A kada se u potpunosti posvetite ljudima, u jednoj dugoj karijeri, toliko je smeha i anegdota, sećanja su tako živa i jasna, da stare fotografije često izazovu reprizu čitavog filma o događajima koji se pamte celog života.

Na predsednjem kursu 2006. godine u decembru, u grupi koja je poznata po “provalama” našla se i moja nezaboravna polaznica Erina, arhitekta i hobi-slikar. U slobodno vreme izrađivala je i unikatnu bižuteriju. Međutim, njen vid je oslabio i nije mogla da vidi jasno ni sa dioptrijom koju je imala.

Jednog dana je u žurbi zaboravila naočare, pa je čitala sve pogrešno.

Preskočili smo je da bi se snašla za zadnji pasus, kad usred časa izvadi ona-ni manje ni više nego LUPU!

I to ogromnu lupu kakvu još niko video nije-a koriste je kujundžije, za fine bordure-posle nam je objasnila!

“Ma ko je pravio ove knjige nije normalan! Ja ni lupom ne vidim, a šta će ostali ljudi što nemaju ovakve lupe?! Font 10 – mravi da čitaju, a ne ljudi! Stipse ovi Englezi- štede i na papiru!

”–pravdala se Erina, a mi umirali od smeha...

SAPUN ZA RUČAK Na kursu K1 pričamo o rutinama i o tome šta polaznici obično imaju za ručak. Došao red na Sašu, koji priča o svojim obrocima i kaže: "For lunch, I always eat soap (sto znaci sapun, a ne supa) and some meat"...kad sam ga ja pitala: "Are you sure you eat soap", on je odgovorio: "Ofcourse I'm sure"...tada su već svi polaznici počeli da se smeju jer su shvatili šta je Saša pogrešio. Međutim, njemu i dalje nije bilo jasno, pa kada sam pokušala da mu objasnim šta je to "soap", rekla sam: "No, Sasa, you wash your hands with soap", a on je odgovorio: "Are you crazy, why would I wash my hands with that? Maybe you do that, but I usually eat soap." Tada je već u učionici zavladao opšti smeh, a kada sam mu na srpskom objasnila da on sve vreme priča o tome kako jede sapun, Saša je pocrveneo i rekao da će od sada početi stvarno da jede sapun, možda mu bolje krene i engleski...:)

Anegdota sa časa prof. Ivane

NEPRAVILNI

Dopuđe

GLAGOLI

Izvedem polaznika na tablu da mi napiše oblike za glagol TAKE -infinitiv, past simple tense i past participle-I, II, III kolonu. On izađe na tablu i počne da piše: TAKE....."e sad ne znam kako se ovo dalje piše" -kaže on-" ali znam kako se čita!" "Hajde, recite mi "-kažem ja."

Paaaaa...../teik/...../tuc/,/tuc/!!!" -Odgovori on, sav ozbiljan ali i srećan što se setio

odgovora...:)

[Anegdota sa časa prof. Biljane Radivojević](#) **VAŽNO JE SNAĆI SE**

Na času obnavljamo delove tela. Pitam:

- Kako kažemo PALAC?

-THUMB!!!

-Kako kažemo PRST?

-FINGER!!!

-A kako kažemo nožni prst?

-Pa.....isto FINGER!

-Nije tačno!

-Eeeee, setili smo se -FOOT FINGER!!! Jel tako? EVERYTHING IS POSSIBLE :)

[Anegdota sa časa prof. Biljane Radivojević](#)